

„Am înțeles că trebuie să mă bucur de fiecare zi, pentru că poate fi ultima”

Interviu cu actorul
Vladimir Găitan

P. 3

„Filmul *Reconstituirea* este un film erou”

Interviu cu actorul
George Mihăiță

PP. 4-5

„Am fost foarte bucuroasă să îi țin de mână pe Mihăiță și pe Găitan, să vedem filmul toți trei de mână”

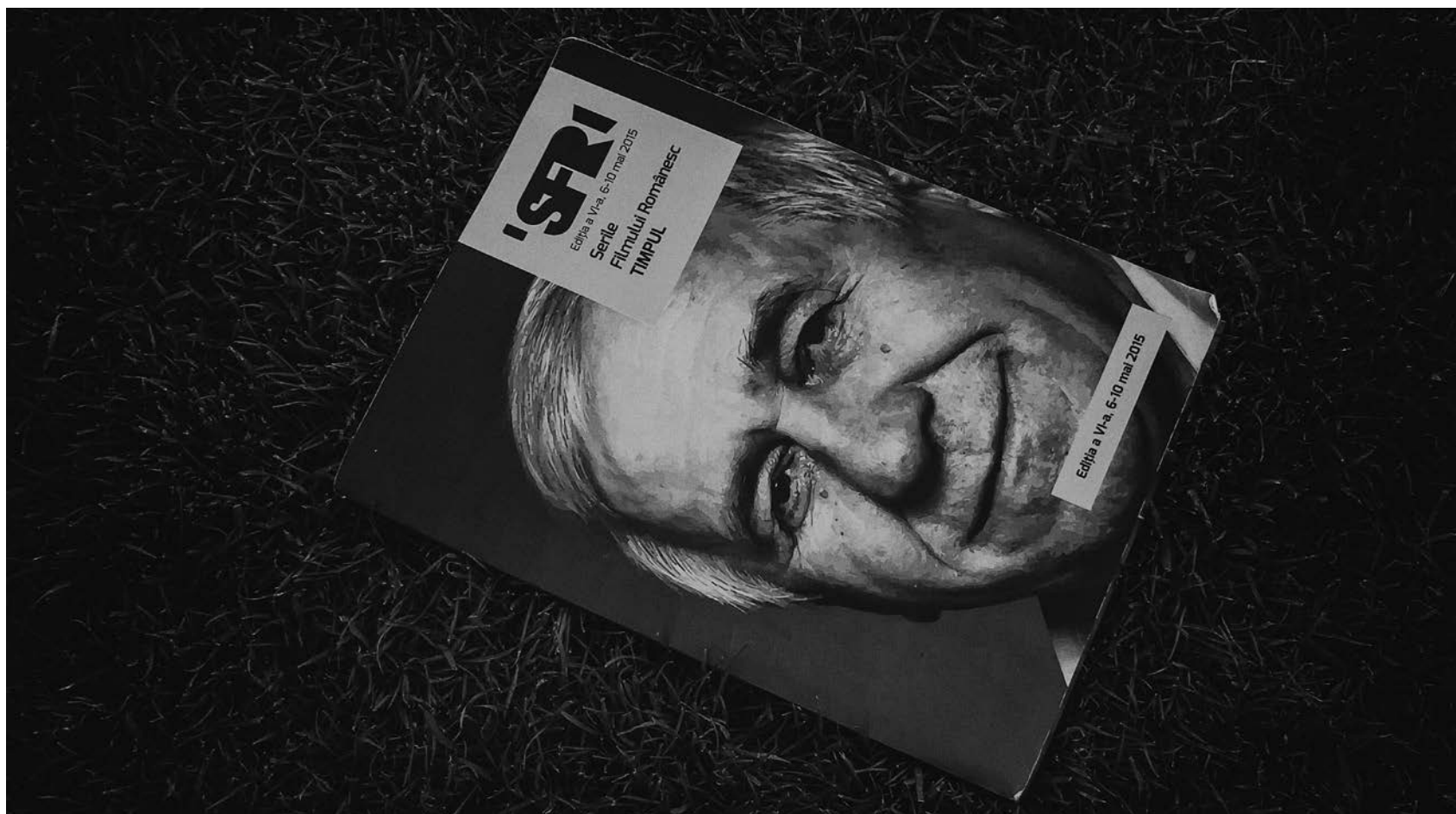
Interviu cu actrița
Ileana Popovici

P. 6

„Cred că atunci era mai multă sensibilitate, acum e prea mult Facebook”

Interviu cu actrița
Teodora Mareș

P. 8

Artiști, emoții, speranță De la Iași, pentru întreaga Românie

Andrei Giurgia

Emoții, suspans, aplauze, bucurie, entuziasm, voluntari, echipă, pictură, cărți, aer liber, aeroport, interviuri, gală, lacrimi de bucurie, promisiuni, invitații, filme. Prin aceste cuvinte-cheie s-ar putea caracteriza ediția de anul acesta a Festivalului Serile Filmului Românesc TIMPUL. Pe parcursul celor cinci zile de festival, Iașul a respirat filme românești, vibrând la producții care au marcat generații și generații, dar și la pelicule noi, lansate și premiate în străinătate. Ne-am propus, alături de invitații noștri, să reconstituim anumite momente din cinematografia românească și tindem să credem că am reușit acest lucru.

După zeci de ani, am reușit să-i aducem la Iași, în aceeași

formulă, pe George Mihăiță, Ileana Popovici și Vladimir Găitan. De activitatea celor trei actori se leagă cel mai bun film, așa au decis peste 40 de critici, din cinematografia românească: *Reconstituirea*. Creația lui Lucian Pintilie, apărută oficial în 1968, nu s-a bucurat de o adevărată premieră, date fiind vremurile. Cu emoție, amintiri de la filmări și o serie întreagă de simboluri prezente în film, cei trei colegi de platou au recunoscut că adevărata premieră a filmului *Reconstituirea* a avut loc la Iași, pe data de 6 mai 2015, la Festivalul Serile Filmului Românesc TIMPUL.

Gala de deschidere a adunat la Teatrul „Lucaefărul” noi generații de tineri curioși să afle cât mai multe despre film, despre perioada în care el a apărut, dar

să vadă și ce fac în prezent, după 47 de ani de la apariție, cei trei protagoniști. A fost un moment plin de emoție pentru toți cei prezenți, iar personajul principal al ediției de anul acesta, actorul George Mihăiță, a primit un premiu din partea Institutului Cultural Român (ICR) pentru activitatea artistică de până acum. Mesajul președintelui ICR, Radu Boroianu, a fost citit de Irina Margareta Nistor, consultantul cinematografic al festivalului de anul acesta. George Mihăiță a recunoscut că nicăieri în România nu a mai fost apreciat așa cum s-a întâmplat la Iași. *Accident, Reconstituirea, Veronica* și *Undeva la Palilula* au fost filmele care au creionat activitatea cinematografică a lui George Mihăiță, prin roluri de referință

în cinematografia românească. Pe lângă proiecțiile de la Casa de Cultură a Studenților, anul acesta am propus ieșenilor și proiecții în aer liber. Chiar dacă a fost frig, cei prezenți în Grădina Palas au stat până la finalul filmelor și s-au bucurat de întâlnirile cu Tudor Giurgiu, Emilian Oprea sau Dorian Boguță.

Ediția de anul acesta s-a încheiat cu o altă premieră, Gala Declarație de dragoste 30. Filmul, în regia lui Nicolae Corjos, a fost lansat în 1985 și a influențat generații la rând, reprezentând și astăzi un reper pentru cei tineri. O parte dintre protagoniștii peliculei, Teodora Mareș, Adrian Păduraru (care a îndeplinit, cu maxim succes, și rolul de ambasador cultural al Festivalului), Andrei Duban sau Ion Nedelcu,

s-au reîntâlnit la Iași și au stat la povești cu cei care se pregăteau pentru o *declarație de dragoste*.

Este foarte frumos și măgulitor să fii martor la aceste reîntâlniri, să simți emoția din glasul actorilor și să-i vezi cum se bucură de astfel de momente ale recunoștinței. Cu siguranță, de astfel de episoade vor mai avea parte ieșenii și la edițiile viitoare. Ne dorim ca toată lumea să conștientizeze că Iașul are un festival de film românesc unic în România, care ne oferă prilejul de a ne aprecia și iubi adevăratele valori. Niciodată nu trebuie uitate, iar astfel de întâlniri ne fac să credem că nu suntem pierduți, că mai avem o șansă. Una a respectului față de adevăratele repere ale cinematografului românesc.

Serile Filmului Românesc TIMPUL, o ediție cu suflet dedicată reconstituirilor

Coordonatori supliment:

Corina Gologoț
 Andrei Giurgiu

Redactori:

Ancuța Nicoleta Ciocoiu
 Cezara Maria Enea
 Ema Teodora Iordache
 Betty Manolache
 Diana Mihai
 Cristiana Puravu
 Anca Scutelnicu
 Bianca Vieru
 Măriuca-Delia Zaharia

Fotografii:

Andrei Cucu

Redacția:

Petre-Emil Juverdeanu (corector),
 Cornelia Păduraru (tehnoredactare)

Responsabilitatea opiniilor exprimate în
 paginile suplimentului aparține autorilor.

Supliment al revistei

TIMPUL

Marcă înregistrată la OSIM cu nr. 90797
 ISSN-L 1223-8597
 ISSN 1223-8597

Redacția și administrația:
 Aleca Copou, nr. 3, Iași - 700460
 Tel.: 0040 (232) 277998

E-mail: redactie@revistatimpul.ro
www.facebook.com/RevistaTimpul.ro

Revistă de cultură contemporană
 editată de Asociația Revistei Timpul și
 susținută de Grupul Editorial Adenium.

ART Asociația
 Revistei
 Timpul
ADENIUM

Festivalul Serile Filmului Românesc TIMPUL a ajuns la ediția a VI-a. Construit din bucăți mici și mari, în jurul unei *Reconstituirii*, festivalul a adus la Iași actori din toate colțurile lumii filmului românesc. George Mihăiță a fost personajul principal al ediției, întreg festivalul fiindu-i dedicat. Timp de două zile, publicul ieșean s-a bucurat de prezența iubitului actor.

Gala de deschidere a Festivalului Serile Filmului Românesc TIMPUL a început cu unul dintre cele mai iubite filme în care a jucat George Mihăiță. Filmul *Accident*, în regia lui Sergiu Nicolaescu, a creat în sală o atmosferă specifică unui film polițist. Alături de George Mihăiță, pe scena Teatrului „Lucefărul” au trăit emoții unice Vladimir Găitan și Ileana Popovici, precum și criticul de film Irina Margareta Nistor.

Avem frumusețea în noi și-n filmele românești

„Avem frumusețea în noi, dar cât de orbi suntem! Mulți oameni privesc minunile acestei lumi și par să nu vadă nimic. Orice clipă trăită este un moment nou și unic al Universului, un moment care nu a mai existat niciodată și care nu se va mai întoarce în veci”, a fost cuvintele lui Adrian Păduraru, ambasadorul festivalului, care l-a citat pe Pablo Casals pentru a-și exprima întreaga emoție. Încă de la început, actorul a mulțumit tuturor celor care au organizat Festivalul, în special voluntarilor. Pe scena Teatrului „Lucefărul” au pășit, pe rând, Andrei Giurgiu, directorul festivalului, Daniel Șandru, directorul revistei *Timpul*, și Irina Margareta Nistor, consultant cinematografic în cadrul festivalului. Doamna filmelor traduse în România și-a exprimat bucuria întâlnirii cu protagoniștii filmului *Reconstituirea*, mărturisind că dintotdeauna și-a dorit să revadă acest film într-o sală plină de oameni.

Revederi filmice, după 47 de ani

Publicul i-a primit cu aplauze pe cei trei actori: Ileana Popovici, Vladimir Găitan și George Mihăiță. Amintind faptul că au trecut 47 de ani de la realizarea filmului *Reconstituirea*, Ileana Popovici și Vladimir Găitan, aflat pentru a doua oară la acest festival de film, au împărtășit aceeași curiozitate: cum va fi privit acest film de către tinerii aflați în sală. Sfatul lui Vladimir Găitan pentru generația tânără a fost un apel la memorie: „Să avem grijă ca istoria să nu se repete!”

„Mă uitam la imaginile din *Reconstituirea* și din *BD* și aveam senzația că era fiul meu”, a afirmat George Mihăiță. Începând cu seara de 6 mai, orașul Iași a ajuns pe locul întâi în sufletul actorului. El a mărturisit că nici Bucureștiul nu l-a omagiat așa cum au făcut-o ieșenii. Pentru tot ceea ce a făcut pentru filmul românesc, George Mihăiță a primit trofeul Festivalului Serile Filmului Românesc TIMPUL. Radu Boroianu, regizor de teatru și președintele Institutului Cultural Român, a transmis un mesaj care a însoțit distincția oferită de ICR actorului: „(...) La marii

artiști, conotația de lejeritate a jocului se află într-o deplină armonie cu o profundă seriozitate, iar George Mihăiță este o astfel de personalitate exemplară atât în prestațiile sale scenice și cinematografice, cât și în ceea ce întreprinde dincolo de lumina reflectoarelor. Harul și dăruirea demonstrate de George Mihăiță de-a lungul carierei sale artistice excepționale, ca actor, dar și ca manager și inițiator de proiecte culturale, își merită cu prisosință omagiul. [...] George, te rog să ne bucuri în continuare cu același talent, entuziasm și spirit mereu tânăr.”

După vizionarea filmului *Reconstituirea*, în regia lui Lucian Pintilie, film care a fost desemnat de Asociația Criticilor Români de Film drept *cel mai bun film românesc din toate timpurile*, cei trei actori au avut un viu dialog cu publicul. Pentru Ileana Popovici, seara de deschidere a Festivalului a constituit și adevărata premieră a filmului. „22 august 1968. Atunci a început acest film. Sub presiunea acelor evenimente, filmul a început să se construiască. Știu că vă este greu să credeți că toate lucrurile s-au întâmplat [...] Noi stăteam la coadă pentru un pachet de unt. Este povestea tinerții părinților voștri”, a povestit

Vladimir Găitan. La rândul său, George Mihăiță a arătat că întreg filmul este plin de simboluri, înțelegându-l doar cei care „au citit măcar o carte”.

Amintiri de pe platourile de filmare, cu nostalgii

Vladimir Găitan și-a amintit că în perioada filmărilor se asculta Radio Europa Liberă și se vorbea numai despre faptul că în următoarele 24 de ore România urma să fie ocupată. Șansa acestui film a fost, după părerea actorului, că Nicolae Ceaușescu era la începutul conducerii sale, astfel explicându-se acordul dat în privința *Reconstituirii*. Acest film a reprezentat „mica dizidență” a tinerilor, „singurul lor strigăt de libertate”. Dar timpul parcă a trecut prea repede și „parcă prea devreme am sărit din Dacie în ultimul model de BMW”, a fost de părere Vladimir Găitan. Mai mult, actorul a considerat că în profesia de actor este foarte importantă șansa de a fi lângă cine trebuie în momentul potrivit. Nostalgia lui Vladimir Găitan pentru acea perioadă este, de fapt, dorul de sentimentele de atunci, cu toată puritatea acestora: „Mi-e dor să mă plimb cu o fată de mână. Să aștepti trei zile să o săruți! Să înnebunești dacă nu o ții de mână! Din acest fapt se nașteau poveștile acestea minunate, pe care eu cred că voi nu le mai trăiți”.

La final, actorii au primit câte o distincție pentru întreaga lor activitate dedicată filmului românesc și au părșit scena încărcată de emoție.

A consemnat
 Cezara Maria Enea

Ediția de anul acesta a Festivalului Serile Filmului Românesc TIMPUL a debutat cu o conferință de presă, desfășurată la Cărturești Palas. Tot aici s-a lansat și cartea *Dramele adolescenților*, semnată de George Mihăiță.

George Mihăiță: „Am avut în viață șansa de a întâlni oameni foarte importanți. Această întâlnire este foarte importantă pentru mine, una de suflet. Îi felicit pe studenții jurnaliști și mă bucur că au avut o nuanță de atenție pentru mine. Adevărata premieră a filmului *Reconstituirea* este astăzi. Noi nu am avut premiera filmului.”

Interviu cu actorul Vladimir Găitan

„Am înțeles că trebuie să mă bucur de fiecare zi, pentru că poate fi ultima”

Prezent pentru a doua oară în cadrul Festivalului Serile Filmului Românesc TIMPUL, Vladimir Găitan a transmis cinefililor și acum, ca și la a treia ediție, aceeași emoție. Amintirile și imaginile care i s-au lipit de suflet l-au făcut să întâmpine altfel fiecare dimineață. Crede în frumusețile și în urâtenile cu care destinul îmbracă întâmplări și oameni. Amintirile copilăriei îi sunt legate de Cetatea de Scaun a Sucevei, de închisoarea din centrul orașului și de tatăl despre care a crezut multă vreme că plecase să învețe carte, și nu spre umilință și suferință.

Care vă sunt imaginile copilăriei?

Făceam foarte mult sport. Venise un profesor foarte bun de la Iași, culmea, cu un aer proaspăt și dornic să ne miște într-un orașel de provincie prăfuit și cu o pușcărie odioasă, în centrul orașului, înconjurată de cel mai frumos parc, unde azi e Consiliul Județean. Când au început să se construiască blocuri în jurul

Consiliului, ne urcam pe scări și ne uitam la nefericiții de deținuți care se plimbau în cerc și vedeam cum erau bruscați de gardieni. Aceste amintiri ne sunt scrijelite în memorie. Am copilărit într-o zonă cu o încărcătură istorică și religioasă absolut unică. Noi, copiii, am fost o generație traumatizată de poveștile părinților noștri sau de poveștile lor nespuse. Foarte târziu am

aflat că tata a fost închis. Știam că e la o facultate, undeva, eram protejat.

Cât de importantă credeți că este educația primită acasă?

Cred în ideea de educație, de constrângere. În Suceava, liceul cel mai sever era „Ștefan cel Mare”, unde erau mulți profesori de formație germană, ce impuneau disciplina și ordinea. Mama a fost înfiată de o familie de nemți care a iubit-o foarte mult și care i-a impregnat această educație germană, care înseamnă curățenie, punctualitate. Uneori, se crede că ar fi vorba de o aroganță din partea bucovinenilor când li se spune că sunt moldoveni, iar ei răspund: „Noi suntem bucovineni”. Sub ocupația austriacă, am evoluat. S-au săpat fântâni, au dispărut bolile. Toate acestea fac o diferență între Bucovina și Moldova, care pleacă de la un cuvânt simplu: educație. Mă rog la Bunul Dumnezeu ca într-o zi sudul României să fie ocupat de câțiva nemți și peste câțiva ani să vrem să mergem și în sudul țării, nu numai în Maramureș sau Bucovina.

Cum primiți diminețile în viața dumneavoastră?

Eu, acum 30 de ani, am fost diagnosticat cu o boală care începe cu „c”, de la credință, copilărie, de la tot ce vrei. Un medic francez mi-a spus, la 40 de ani, că mai am maximum 10 ani de trăit. Pot să spun că am un antrenament de invidiat, pentru că am înțeles că trebuie să mă bucur de fiecare zi, pentru că poate fi ultima. Sunt unul dintre puținii supraviețuitori ai acestui diagnostic și merg înainte.

Cât de importantă este emoția pentru un actor?

E o chestiune de viață și de moarte. Este o emoție constructivă, cum spunem noi, actorii. Când bate gongul acela și știi că sunt 500 de oameni care te așteaptă la cotitură, să greșești sau să tragi o bălbă... E o bătălie pe care tu trebuie să o duci, e un consum nervos extraordinar și, când descoperi încet, încet că ei sunt cu tine și că tu îi-ai dominat emoția, ești cel mai fericit om.

A consemnat Anca Scutelnicu

Lansare de carte Vladimir Găitan

Olița Cîntec: „E o carte din categoria aceea în care la final îți pare rău că ai încheiat-o și te simți îmbogățit, chiar dacă e o carte foarte personală, cu o tentă diaristică.”

George Mihăiță: „Poate că unii dintre voi ați citit această carte, dar eu am trăit-o. Poate că am trăit și ceea ce nu s-a scris. Vladimir mi-a arătat dintotdeauna o prietenie pe care i-am înapoiat-o cu iubire.”

Interviu cu actrița Tania Popa

„Nici o secundă nu m-au dărușat laudele”

Aflată pentru prima dată în cadrul festivalului de film Serile Filmului Românesc TIMPUL, Tania Popa a molipsit publicul ieșean cu râsu-i colorat. Se bazează mereu pe instinct, fără a despica firul în patru. Cu toate că prin rolurile jucate pe scenele teatrelor a îmbrăcat sufletele în hainele bucuriei, marea ei dorință este aceea de a primi aprecieri și la sfârșitul unei prezentări de modă semnate de ea.

Pe lângă umorul din America, venim!, filmul are și o notă tragică. Aprecierile publicului compensează munca actorilor?

Acum lucrurile nu se întâmplă chiar așa. Sigur, am evoluat. Îmi place că ai sesizat că în film există o notă tristă, parcă îți vine să zici: „Săracii actorii!” Compensează bucuria publicului, dar, sincer, asta doar pe moment. Când vezi că publicul te aplaudă, te felițește, când vezi încântarea în ochii spectatorilor, desigur că îți crește sufletul. Asta este meseria noastră, noi din asta trăim. Ceea ce lumea uită.

Cât de mult vă bazați pe instinct?

Tot timpul. Eu lucrez numai cu instinctul, așa funcționează la mine. Când mă gândesc prea mult, deja nu e bine. Trebuie să fac lucrurile pe negândite.

Care a fost primul gând pe care l-ați avut la întâlnirea cu Bucureștiul?

Prima dată când am ajuns în București și am auzit un hamal care spunea „Pardon, pardon!” prin Gara de Nord, am zis: „Oh, sunt la Paris!” Pentru mine, pardonul era un cuvânt franțuzesc.

Cât de important credeți că este pentru un actor să nu se lase condus de succes?

Eu m-am întâlnit cu succesul de la primul rol pe o scenă profesionistă. Nu vorbesc de *Ondine*, unde am avut rolul principal și cu care am debutat la Teatrul Național din București, vorbesc de *Antigona*, unde am fost nominalizată la Premiile Uniter. Nici o secundă nu m-au dărușat laudele. Pentru mine este mult, mult mai important ce spune publicul. Noi pentru ei facem teatru, și nu pentru critici.

A consemnat Anca Scutelnicu

”

Dacă ar fi fost să fac numai două filme la viața mea, m-aș fi oprit la *Reconstituirea* și *Undeva la Palilula*. Sunt mândru de meseria asta.

Interviu cu actorul George Mihăiță

Este mereu cu zâmbetul pe buze și îți transmite o anumită stare de bine. De-a lungul anilor a legat relații frumoase de prietenie cu adolescenții, iar prin intermediul revistei *Salut*, un reper în gazetăria anilor '90, a încercat să le răspundă și să găsească soluții la problemele lor. Recunoaște că-i place mult mai mult teatrul decât filmul, deoarece interacțiunea și comunicarea cu publicul sunt directe. Spune că a avut o mare șansă atunci când regizorul Lucian Pintilie l-a nominalizat pentru a juca în filmul *Reconstituirea*, considerat de peste 40 de critici de specialitate cel mai bun film din cinematografia românească. În prezent, are o activitate intensă pe scena de teatru și este directorul Teatrului de Comedie din București. Ediția de anul acesta a Festivalului Serile Filmului Românesc TIMPUL i-a fost dedicată, iar Institutul Cultural Român (ICR) l-a premiat pentru activitatea de până acum. Actorul George Mihăiță trece în revistă cele mai importante momente din cariera sa artistică.

Cum ar trebui să vadă publicul tânăr de astăzi filmul *Reconstituirea* și cum credeți că a fost perceput după proiecția de la Festivalul Serile Filmului Românesc TIMPUL?

Există în țară un public inteligent și doritor de filme. Publicul care vine la primele spectacole, la primele filme este unul care a citit o carte, două, trei. Este unul căruia îi place să scormonească în viață. Faptul că spectatorii au urmărit filmul cu sufletul la gură și că aproape respirau o dată cu noi, cei de pe ecran, a fost un lucru îmbucurător. Întâlnirea de la final, întrebările pe care le-au pus m-au făcut să cred că putem avea speranțe, iar acest public tânăr va fi viitorul României într-un fel sau altul. Am mare încredere în genul de tineri prezenți în sală.

Când s-a filmat *Reconstituirea* erați student. Cum ați perceput dumneavoastră acest film atunci?

Pe moment nu am conștientizat. După ce am filmat, chiar îi spuneam domnului Lucian Pintilie: „Bun, am filmat, dar când o să am și eu un rol așa ca să simt că joc?” El râdea de țărânușul de la Moreni și mi-a spus: „Stai să vezi premiera!” Premiera nu a mai avut loc, dar filmul l-am văzut. Nu realizam atunci cât de important este acest film pentru cinematografia română, pentru poporul nostru. În timp, intrând foarte adânc în meseria pe care o fac, realizând și alte roluri, mi-am dat seama că foarte greu ajungi la o asemenea performanță la care am ajuns eu în *Reconstituirea*. La fel și Găitan.

Este nevoie și de șansă pentru asemenea momente...

Cum spunea și Vladimir Găitan. Dacă atunci când a venit Lucian Pintilie în institut noi chiuleam, nu mai aveam această șansă. Noi nu eram genul de studenți care să chiulim. Părinții îmi spuneau că este bine să fiu prezent la facultate, cu toate că nu mă urmăreau, eram copilul care voia să învețe ceva. Și așa am avut șansa să joc în *Reconstituirea*.

Pentru cei care nu știu, atunci când mi s-a dat să citesc scenariul, în dreptul rolului meu era trecut Sebastian Papaiani sau Virgil Ogășanu, iar la Vladimir Găitan era Dan Nuțu. Mi-am dat seama după că, probabil, Lucian Pintilie scrisese așa ceva pentru aprobarea scenariului, dar el căuta figuri noi pentru cinematografie. Cei care au văzut filmul și-au dat seama că trebuiau două figuri necunoscute, doi obișnuiți. Pe când Dan Nuțu și Papaiani erau mari vedete. În film trebuia să apară doi oarecare și așa a fost: eu și Vladimir Găitan.

„...filmul trebuie închis într-o cameră și înghițită cheia”

De acolo a plecat prietenia care vă leagă de Vladimir Găitan?

Acela a fost punctul de plecare și punctul de întoarcere atunci când am mai avut dispute. Ne-am dat seama că ne leagă un lucru profund pentru noi. Ne leagă o mare realizare, practic devenirea noastră. Acum trei săptămâni am fost la Sinaia, acolo unde s-a filmat *Reconstituirea*, împreună cu Televiziunea Română, exact pe pământul în care am filmat. Am simțit că așa fi vrut să iau în brațe pământul, dacă se poate spune așa ceva. Am pus mâna pe el pentru că a fost un pământ dumnezeiesc. Acel pământ m-a lansat pe orbita artistică în România. Eu am călcat pe acel pământ și de acolo am zburat. Valea de acolo se numește Valea Rea, care a fost bună cu noi.

Ce vă gândeați că se va întâmpla cu acest film după ani și ani?

Întrucât filmul nu a avut premiera, ne-am gândit că nu va avea un viitor fericit. Auzisem că în momentul în care a fost vizionat de tovarășii de atunci, unul dintre ei a spus că filmul trebuie închis într-o cameră și înghițită cheia. Asta era la mîntea ăluia, dar mi-am dat seama cât de gravă era pentru film judecata celor care ne judecau. Neavând o premieră, mi-am dat seama că va avea un sfârșit.

„Filmul *Reconstituirea* este un film erou”

A fost practic rețezat, dar cred că acest lucru i-a crescut aura în timp. Este exact ca un personaj în viață, alungat dintr-o societate nedreaptă, care, atunci când revine, devine erou. Filmul *Reconstituirea* este un film erou. Sunt multe filme cu secvențe care îți reamintesc de *Reconstituirea*. Poate fără să vrei, poate tinerii regizori, ca un omagiu adus celui mai bun film românesc, au fost marcați de acest film și în acest mod au recurs la scene asemănătoare. E o bucurie și o satisfacție.

Mereu ați fost atașat de tineri și lucrul acesta s-a văzut prin tot ceea ce ați făcut până în prezent (teatru, film, presă). Tinerețea lui George Mihăiță cum a fost?

Perioada adolescenței a fost cea mai proastă din viața mea. Puteam să visez fără să mă întrebe cineva: „Hei, de ce visezi?” Asta m-a marcat. Pe dealuri mi-am petrecut copilăria și acea verdeață mi-a pătruns în suflet și a rămas până în zilele noastre. S-a mai întâmplat un lucru: meseria asta a noastră are foarte multe momente de pauză, sincope și atunci mă gândeam ce trebuie să fac. Eram obișnuit cu munca, eram tipul de om care muncea și simțeam că stau. Și m-am hotărât să comunic și altfel cu spectatorii. Așa am avut rubrică în ziarul *Scânteia Tineretului*. Acolo mi-am făcut mâna. Începeam să primesc multe scrisori de la tineri, de la adolescenți. Așa s-a născut un soi de prietenie, o dragoste reciprocă. Eu le scriam, le răspundeam. Eu eram fratele mai mare, părintele sau profesorul. Din toate câte ceva. La o clasă mi s-a spus că diferența dintre mine și un profesor este foarte mare: eu nu am catalog.

„În film nu avem timp să aprofundăm rolul așa cum avem în teatru”

Ați afirmat că rolurile din seria *Brigada Diverse* (BD) nu au fost pe placul dumneavoastră și nu v-au făcut plăcere. De ce?

Nu mi-au plăcut pentru că sunt filme de recreație. Atât de mult mi se vorbește de BD-uri, mai ales de oamenii simpli pe care îi iubesc, pentru că și eu am fost un

om simplu la viața mea, încât mă întreb dacă societatea a devenit atât de superficială încât BD-urile sunt rostite și difuzate cel mai des, iar un film ca *Reconstituirea* nu are loc, nu te mândrești tu, Românie, cu un film reprezentativ. V-ați gândit voi să ne faceți o premieră la Iași. La București nu interesează pe nimeni. Am o vorbă: când ai marfă și n-o vinzi, e mare păcat. Aș vrea ca toți cei care îmi spun de BD să-mi spună și de *Reconstituirea*. Pe mine acest film mă definește. BD-urile au fost o joacă. Pentru toți cei din film asta a fost: o joacă. Ne putem juca în fiecare zi. Dacă se vrea, putem merge doar în bulevardiere, dar nu asta ne-am dorit. Am reușit în film, dar și în teatru să abordez roluri diverse. Eu aș vrea să mi se vorbească despre *Reconstituirea*, *Omul zilei*, *Accident*, *Undeva la Palilula*, dar este foarte greu, pentru că

BD-urile aduc audiență TV. Dacă ar fi fost să fac numai două filme la viața mea, m-aș fi oprit la *Reconstituirea* și *Undeva la Palilula*. Sunt mândru de meseria asta. Cele două filme au fost realizate la o distanță de 50 de ani. Este bine ca publicul să vadă *Reconstituirea*, dar mă bucur să vadă și ceva nou, din prezent, cum este filmul lui Silviu Purcărete. Noi trăim în prezent și de aceea mă bucur că în teatru am reușit performanțe multe. Acum am cu ce mă mândri în fața spectatorilor.

Cum vă simțiți în teatru?

Cel mai bine. Acolo este reacția imediată a publicului. Respiri odată cu el. Filmul este rece. Oricât am încerca noi să-l încălzim, să-l mimăm, pentru că filmul se mimează de foarte multe ori cu naturalețea pe care o ai, dar mimezi anumite stări: pornim, hai, vii, intri, ieși, și-a murit cineva, joci. De asta se și spune: „Dacă ai talent, faci, dacă nu, nu”. Munca de la teatru este mult mai intensă. Se muncește mult mai mult, se repetă. Treci prin rolul respectiv. Îl duci de la cap la coadă. Nu-l duci ca la filmare: filmăm acum prima scenă și tot acum scena 14 pentru că este în același loc de filmare. În aceste situații te mulezi. În film nu avem timp să aprofundăm rolul așa cum avem în teatru. De aceea sunt mari performanțe aici. Unele scenarii de film sunt atât de bine scrise, încât înțelegi personajul de la început și și-l asimilezi. Dacă personajul are scăpări și din scriere, lucrul acesta se simte și în interpretare. Vă dau un exemplu din teatru. Joc acum, alături de Marcel Iureș, într-un spectacol-eveniment după *Moromeții*. I-am spus regizorului Alexandru Dabija: vreau să citesc întâi scenariul, ca să văd dacă rezonoz cu personajul. După ce l-am citit,

am spus da. Simțeam că eu sunt personajul. Cu ceea ce am acumulat eu, cu ceea ce sunt, cu structura mea interioară am simțit că eu sunt Cocolișă. Pentru *Undeva la Palilula* am dat probe, am așteptat câteva zile și abia apoi mi-a spus că am luat rolul. Atunci i-am spus că acel personaj sunt eu și, drept dovadă, Silviu Purcărete mi-a făcut un compliment și la postsincron mi-a spus: „Ai trecut pe locul întâi”. Eu eram rolul patru-cinci în această producție. Compliment mai mare nu se putea.

Are nevoie filmul românesc de astfel de evenimente?

Dacă ați avea vârsta mea, voi nu ați mai face acest festival. Este atât de multă muncă, atât de multă umilință! Entuziasmul vârstei voastre ține acest festival. Vorbeam de tineri, de viitor. Pentru mine, voi, cei care organizați acest festival, sunteți viitorul nostru pe niște segmente. E admirabil ceea ce ați făcut. Cum spuneam: voi, în loc de BD, ați oferit publicului *Reconstituirea*, sau *Accident*, sau *Palilula*. Eu am realizat aceste filme cu gândul de a fi văzute. Ele au fost văzute de o comunitate, nu din București, ci din țară, datorită unor oameni care au dorit mai binele României. Dacă fiecare ar dezvolta embrionii care există, poate altfel ar arăta această țară. Văd bucuria oamenilor după ce ies de la festival. Mai este un lucru. Nu este vorba doar de vizionarea într-o sală a filmului. Este vorba despre ecurile care se duc în mass-media, în toată țara. Voi m-ați luat în seamă anul acesta mai mult decât alții. Mă simt pe locul întâi și cel puțin două zile am fost mândru de meseria pe care o fac.

A consemnat Andrei Giurgiu

Interviu cu actrița Ileana Popovici

„Am fost foarte bucuroasă să îi țin de mână pe Mihăiță și pe Găitan, să vedem filmul toți trei de mână”

De obicei, socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg, dar poate fi mai folositoare. Norocul a purtat-o pe căi pe care nu le-ar fi bănuțit, iar simțul deosebit al regizorului Lucian Pintilie a adus-o în lumea cinematografiei. După 47 de ani de la lansarea filmului *Reconstituirea*, Ileana Popovici s-a întâlnit la Iași, în cadrul Festivalului Serile Filmului Românesc TIMPUL, cu prietenii săi de suflet, pentru adevărata premieră a filmului, după cum au recunoscut și actorii.

Cum v-a marcat și v-a influențat în carieră primul rol pe care l-ați jucat?

M-a influențat esențial. Din 1968, chiar de când am făcut filmul *Reconstituirea*, cu toate că în '67 mai făcusem un film, *Zodia fecioarei*, în regia lui Manole Marcus, aveam un rolșor acolo.

Lucrurile astea au mers în paralel și pe amândouă le-am iubit. Fiecare mi-a deschis un drum extraordinar de frumos. Am avut o viață extraordinar de activă și de frumoasă. Am fost înconjurată de foarte multă afecțiune, am avut colegi buni, parteneri extraordinari, cu care m-am

înțeles foarte bine. Eu, Mihăiță și Vladimir suntem prieteni de o viață. A fost o lume pe care o cunosc și de aceea o iubesc și o apreciez foarte mult. Poate acum mai mult decât oricând.

Atât dumneavoastră, cât și George Mihăiță ați obținut rolurile din *Reconstituirea* printr-o întâmplare norocoasă. Credeți că și acest film a fost o întâmplare norocoasă?

Da, bineînțeles. Și pentru faptul că am avut și noi ceva de spus, pentru că s-a dovedit că avem un pic de talent. Distribuțiile erau deja făcute la film. Dacă Pintilie s-a întors din drum, el, care e un tip foarte tenace și precis la lucru și nu face lucrurile de mântuială, înseamnă că a văzut ceva în noi. Sigur că a fost meritul lui că a sesizat ceea ce avem mai bun, dar și al nostru, pentru că am știut să îl dăm.

Ne-a marcat pentru toată viața, întrucât toată lumea ne recunoștea după rolurile din film. Spuneau „A, copiii ăia din *Reconstituirea*!”. Am avut o carte de vizită extraordinară, cu toate că filmul nu a fost vizionat de foarte multă lume, însă a fost văzut de cine trebuie. Și s-a dus zvonul.

Ce părere avea tatăl dumneavoastră, care era preot, despre apariția dumneavoastră în *Reconstituirea*?

Nu știa precis ce fac acolo, așa că a venit la filmări, să vadă ce face fata lui. Când m-a văzut dezbrăcată, mi-a spus: „Te-mbraci imediat și vii acasă. Ce, n-ai ce să mănânci?” I-am explicat atunci că facem un film și e un rol. Bineînțeles, am început să plâng că nu vin acasă, că stric filmul domnului Pintilie, că pentru mine e o șansă. Nu a fost întru totul de acord, dar a înțeles că este

drumul meu, talentul pe care mi l-a dat Dumnezeu și șansa de a intra în lumea filmului, îndrumată de o mare personalitate ca Lucian Pintilie.

După vizionarea filmului *Reconstituirea*, George Mihăiță a spus că s-a văzut pe sine, cel din tinerețe, ca și cum ar fi copilul său. Dumneavoastră pe cine ați văzut?

Eu m-am văzut pe mine. Multe gesturi și obiceiuri mi-au rămas de atunci. Eu m-am întors în timp și am fost foarte bucuroasă să îi țin de mână pe Mihăiță și pe Găitan, să vedem filmul toți trei de mână. Mi s-a părut un lucru extraordinar de frumos pe care ni l-ați oferit voi, cu foarte multă generozitate: respect pentru ceea ce a făcut Pintilie, în primul rând, și pentru cinematografia românească.

A consemnat Anuța Ciocoiu

Interviu cu regizorul Tudor Giurgiu

„Filmul ăsta arată o pagină de istorie de care cred că e bine să ne îndepărtăm și să fim foarte distanți”

Filmele se fac din dureri, zbateri și din nevoia de a respira un aer mai curat, iar atunci când intri în cursa celui mai neconvențional război, riști. Tudor Giurgiu a riscat pentru dreptatea unui om din generația sa, iar proiecția în care a turnat povestea a ridicat controversate probleme actuale, inclusiv sub aspect politic. Prin *De ce eu?*, regizorul a riscat drumul înapoi, pavat cu minciună și groază, pe care s-ar putea întoarce generațiile viitoare.

Cum comentați sursa asta infinită de inspirație, care survine din corupția existentă în România de-a lungul timpului?

Nu cred că România este singurul loc, ori singura țară, singurul teritoriu care produce subiecte de acest gen, pentru că, din păcate, tot Estul produce tipul ăsta de subiecte. Rusia, cel puțin, fosta Iugoslavie și așa mai departe. Cred că foarte specific realității românești e faptul că, după o perioadă foarte lungă în care regizorii au trăit într-o bulă, preferând subiecte, de cele mai multe ori, inspirate din războaie, socialul și politicul revin printre

preocupările noastre, iar eu, unul, mă bucur.

Ați obținut premii și aprecieri în urma filmului. Ca regizor, probabil ați fost mândru. Dar ca român?

E o chestie care pe mine nu mă afectează absolut deloc, pentru că tot timpul spun că, fie filme bune, fie filme proaste, premiile se dau și aprecierea vine după ce filmul respectiv reușește să te emoționeze, să miște ceva în tine. Nu cred că filmul ăsta vorbește de rău România, ci, dimpotrivă, arată o pagină de istorie de care cred că e bine să

ne îndepărtăm și să fim foarte distanți, să privim cu foarte mare luciditate la lucrurile prin care am trecut.

„Salvați marele ecran!” este un strigăt pe care l-am auzit la dumneavoastră. Cum ați găsit cinematografele din România?

E o situație atât de aiurea, încât nici nu știi ce să mai faci sau să mai zici. Ești mut. Aveam sentimentul, când mă dușesem cu filmul în orașe mici, că oamenii nu mai văzuseră un film la cinema de ani de zile. În același timp, simți ce bătaie de joc

imensă s-a produs în acești 25 de ani, când, de fapt, toate cinematografele au fost tratate ca un mare business imobiliar,

indiferent de partid politic și putere.

A consemnat Cristiana Puravu

De la artiști adunate

Nu accidental s-a făcut o reconstituire a proiecțiilor difuzate în ediția a VI-a, din cadrul Serilor Filmului Românesc TIMPUL. Toată povestea acestui proiect a făcut să se reîntâlnească oameni care au creat adevărate pagini de istorie în cinematografia românească. Gala ce a marcat startul evenimentului a fost un adevărat prilej de aducere-aminte a momentelor de acum 47 de ani, când s-a filmat *Reconstituirea*, în regia maestrului Lucian Pintilie. A fost consimțit în unanimitate artistică faptul că adevărata Gală de lansare a filmului a avut loc pe 6 mai 2015, la Iași, chiar dacă pentru acesta a trebuit să treacă peste patru decenii de viață.

George Mihăiță, actor

„Am primit întâmpinarea Iașului cu cea mai mare satisfacție. Nu există bucurie mai mare pentru un actor decât să fie văzut de către spectatori vechi și noi. Și am fost văzut de oameni care m-au urmărit și în alte filme, dar și în alte spectacole de teatru cu care am mai venit la Iași, iar asta a fost o mare bucurie pentru mine. Nu am mai fost nicăieri omagiat așa cum am fost la acest festival.”

Vladimir Găitan, actor

„Văd cu cei mai buni ochi inițiativa voastră, a studenților, de a mări acest festival de la an la an. Credeți-mă că sunt cu trei ani mai îmbătrânit, mai obosit, fiecare drum este un efort pe care îl fac tot mai greu, iar dacă l-am făcut, asta dă dovadă că vă prețuiesc această muncă și această dorință de a face ceva pentru filmul românesc.”

Adrian Păduraru, ambasador cultural al festivalului

„Titulatura mea de ambasador al acestei ediții e speranța mea că pot ajuta acest Festival să crească și să devină unul foarte,

foarte important. E o bucurie să mă întâlnesc cu oameni de mare valoare din profesia mea, e o bucurie să văd că oamenii sunt interesați de filmul românesc și mă bucur de speranța că acest festival poate determina creșterea numărului de cinematografe în România.”

Adriana Nazarciuc, director general Adenium (producătorul festivalului)

„A fi producător implică o responsabilitate de nebănuț, pentru că îți revine sarcina să transpui în viață, dându-le culoare și strălucire, ideile unor oameni minunați, așa cum sunt organizatorii acestui festival. Aceștia fiind tineri, iar ideile lor, printre cele mai îndrăznețe, unui producător nu îi este deloc ușor, mai ales că standardele sale sunt deosebit de înalte.”

Ileana Popovici, actriță

„Această primă seară a fost una lăsată de Dumnezeu, așa, cu mult har, cu multă iubire, cu o stare și o încărcătură emoțională extraordinară de pozitivă. Am fost foarte, foarte bucuroasă să văd filmul de la cap la coadă cu Mihăiță

și cu Găitan de mână și am considerat că abia aceasta a fost premiera filmului *Reconstituirea*, iar pentru asta vă mulțumesc din suflet.”

Irina Margareta Nistor, consultant cinematografic al festivalului

„Mă întreb ce o să mai facă acești studenți la anul, după ce, acum, au realizat o combinație de carte, pictură și filme vechi și noi. Dacă o țin tot așa, vor merge în progresie geometrică, cu mine în frunte, înfiată de ambasadorul acestei ediții.”

Daniel Șandru, directorul revistei TIMPUL

„O privire de ansamblu îmi arată că cea de a șasea ediție a Serilor Filmului Românesc TIMPUL a fost un regal artistic, reușind să «reconstituie» directă legătură dintre tradiția cinematografică autohtonă și valorile, deopotrivă regizorale, scenografice și actoricești, ale «noului val». Remarc, de asemenea, interesul crescut al publicului pentru filmul românesc de bună calitate, indiferent de epoca în care acesta

a fost realizat, precum și importanța menținerii unui permanent dialog între cinefili și personalitățile de prim rang ale cinematografului noastre.”

Pușa Darie, actriță

„Este senzațional. Sunteți niște oameni minunați, meritați toate aplauzele pentru munca depusă și vă mulțumesc tare mult pentru invitație. Sper ca acest Festival să devină o tradiție.”

Andrei Duban, actor

„În trecut am apărut în mai multe filme și, de eram chemat pe undeva, mi se părea ceva normal, dar acum am spus: «Wow! În ziua de astăzi există oameni în România, și mai ales studenți, care să organizeze festival de film!» Sincer să fiu, mi s-a părut ireal, dar m-a bucurat foarte tare.”

Emilian Oprea, actor

„Am primit cu mare bucurie invitația la acest festival, îl cunoșteam pe Andrei Giurgiu. Noi am mai venit aici, de vreo două ori, cu proiecții. Sper ca cei care pleacă de la film să își pună niște întrebări și să nu vorbească prea mult. Generația mea este destul de amorțită. Nu știu de ce. Și noi ne întrebăm de multe ori,

pentru că probabil suntem o generație aparte, eram copii în comunism, a venit revoluția, am fost destul de dezorientați. Am avut un moment de mare speranță în '96, mă refer la generația mea, '77-'78. A venit apoi multă dezamăgire și cred că asta ne-a făcut cumva să nu ne mai intereseze aspectul social-politic din țară. Acum, probabil că, alături de generația mai tânără, o să ne dezmoțim și noi.”

Dorian Boguță, actor

„Sunt trei grupuri de cuvinte ce definesc experiența trăită aici, la Serile Filmului Românesc TIMPUL: revederea cu Iașul, public tânăr și multă baftă”.

Teodor Corban, actor

„Sintagma «covorul roșu» e o vorbă. Important e că sunt covoare prețioase, în sensul că festivalurile au o cotă foarte mare și mai important pentru cinematografia română este că unele filme sunt confirmate la festivalurile de afară. Actorii sunt precum caii. Ei dorm, se știe, în picioare. Actorul, la fel, câtă vreme e în picioare și nu se lasă copleșit de probleme, este încă valid.”

„Pagină realizată de
Cristiana Puravu

Interviu cu actrița Teodora Mareș

„Cred că atunci era mai multă sensibilitate, acum e prea mult Facebook”

Teodora Mareș este una dintre cele mai apreciate actrițe din România, recunoscută pentru rolul din *Declarație de dragoste*, dar și ovaționată pentru zecile de roluri jucate pe scenele marilor teatre din București. Elegantă, modestă și sensibilă, fascinează prin puterea sa de expresie mințile tinerilor artiști și actori. La Gala Declarație de dragoste 30 a radiat de elan tineresc și și-a amintit de evenimente marcante din viața sa.

În ce măsură a contat faptul că ați crescut la țară?

Dacă aș fi fost un copil crescut la oraș, cu cheia la gât, cred că aș fi fost un om complet diferit față de ceea ce sunt acum. E bine că am fost un om cu picioarele pe pământ, descurcâreț, adică sunt. Știu să mă comport cu animalele, cu păsările, cu natura, pe care le și iubesc foarte mult. Am făcut de toate. O viață adevărată, am trecut prin toate.

Ce v-a determinat să dați la Facultatea de Actorie?

A fost o întâmplare. N-aș putea să spun că îmi doream foarte mult, nici nu îmi trecuse prin cap, dar s-a produs o întâlnire între mine și un om care făcea meseria asta. E vorba despre un actor care pregătea în fiecare an copii pentru Facultatea de Teatru.

A rugat o colegă mai mare să remarce la liceu o fată și un băiat, mai deosebiți. A venit la mine și la colegul meu de bancă. Ne-am dus să vedem despre ce e vorba. Am rămas să fac pregătirea mai departe, colegul meu nu.

De ce rol vă simțiți mai atașată?

Vreau, nu vreau, trebuie să spun că sunt atașată de rolul din *Declarație de dragoste*. Sau el e atașat de mine. Nu am să scap de el toată viața.

Care sunt cele mai frumoase amintiri din timpul facultății?

Nu prea am amintiri frumoase din timpul facultății, pentru că am muncit foarte mult. Fiind din provincie, stăteam în cămin. Căminul era la etajul al patrulea al facultății și clasa o aveam la etajul al treilea. Pot să spun că în primii trei ani de facultate am ieșit foarte rar din clădirea aia. Acolo stăteam, acolo făceam de mâncare, acolo învățam. Am muncit. Ne spălam la lighean și învățam la lumânare. A fost greu!

Lectura a avut un rol decisiv în viața dumneavoastră?

Dacă un actor nu citește, nu prea are de ce să mai treacă pe la teatru. Eu sunt tristă când văd că tinerii nu mai cumpără carte, se citește pe tabletă, pe telefoane

și e mare păcat, e o mare tristețe. E o plăcere nemaipomenită să intri într-o librărie, să răsfoiești o carte, să-ți alegi o carte, să te duci cu ea acasă, să aștepti să o deschizi.

Cum vedeți acum, după 30 de ani, filmul Declarație de dragoste?

Mă încercă o oarecare tristețe, nostalgia timpului care a trecut. Nu e ușor să te vezi după 30 de ani. Îmi amintesc cu drag de întâmplările de la filmări, de oameni.

Considerați că este numai povestea tinerilor din perioada '80-'90?

Cred că atunci era mai multă sensibilitate, acum e prea mult Facebook.

A consemnat Bianca Vieru

În loc de încheiere, până la alte reconstituiri, o declarație de dragoste

Ultima zi a Festivalului Serile Filmului Românesc TIMPUL i-a strâns pe ieșeni într-un colț cu iarbă verde și actori români. Ultima proiecție le-a amintit celor mari de vremurile adolescenței, iar pentru cei mai mici a fost o comparație semnificativă între ce a fost cândva și ce se întâmplă acum. Peste 450 de oameni s-au bucurat de ultimul film din cadrul ediției a VI-a a festivalului. *Declarație de dragoste* a ținut publicului ieșean și de cald, și de amintiri.

Filmul *Declarație de dragoste* a împlinit vârsta de 30 de ani. Pentru a sărbători cele trei decenii ale peliculei, Festivalul Serile Filmului Românesc TIMPUL a încheiat cea de a VI-a ediție cu proiecția

filmului regizat de Nicolae Corjos. Evenimentul a fost realizat împreună cu revista *VIP*, lansată în cadrul festivalului, astfel că, în fața publicului ieșean, au fost prezenți actorii Adrian Păduraru, Teodora Mareș și Andrei Duban,

scenograful Ion Nedelcu, dar și Gianina Corondan, însoțită de membrii redacției revistei *VIP*.

O declarație de dragoste cât o viață

„Tot înapoi, din partea tovarășilor!”, a fost îndemnul Gianinei Corondan, care și-a amintit de vremurile adolescenței. Aceasta a încurajat publicul să scrie la tablă și a considerat că cea mai bună temă a serii poate fi „o oră de română cu declarație de dragoste”. Alături de vedetă au venit și o parte din membrii redacției revistei *VIP*. „30 de ani de la premiera filmului *Declarație de dragoste*. Ne-am oprit nostalgic la filmul acesta și l-am adus în prezent. I-am reîntâlnit, unul cu celălalt, pe cei doi actori. Așa arată ediția de primăvară a revistei *VIP*. Mă uitam în timp ce

făceam pozele pentru copertă și mă gândeam: 30 de ani de la love story-ul celebru”, au fost cuvintele lui Radu Buzăianu, redactor-șef adjunct, ca mesaj adresat ieșenilor.

Ne vedem și peste alți 30 de ani!

Încă de la primele cuvinte, Teodora Mareș și-a exprimat bucuria pentru participarea la festival, dar și pentru faptul că se reîntâlnește la Iași cu Adrian Păduraru: „Mă bucur că ieșenii au ieșit din casă pentru a veni la film”. Mai mult, protagonista love story-ului românesc a mărturisit că a acceptat cu greu să apară pe coperta revistei *VIP*, subliniind însă că nu regretă, câtă vreme imaginea sa și debutul actoricesc sunt legate de această producție cinematografică.

Discuția care a avut loc între invitații speciali s-a purtat fără rețineri și cu mult entuziasm. Spre deosebire de Andrei Duban, scenograful Ion Nedelcu a declarat de la început că vorbește puțin și că resimte entuziasmul în cadrul acestei „ieșeli la Iași”: „Acum 30 de ani am venit la o gală a filmului la Iași. Mă bucur că am prins încă o gală a filmului, după 30 de ani. Ne vedem peste 30 de ani!”

Publicul ieșean a urmărit, timp de 95 de minute, o poveste de dragoste românească. La sfârșit, actorii au răspuns la întrebările venite din partea cineaților. „Oamenii se duc, filmul rămâne”, au fost cuvintele Teodorei Mareș, cuvinte care ne-au rămas în suflet și care vor motiva filmul românesc să lupte pentru frumusețea și dragostea pe care le poate exprima.

A consemnat Cezara Maria Enea

